πρωτοῦ σφίξει τὴ ζέστη. Στὶς τελευταῖες
τὰ βράδια μου, δρόμο καλοκαίρι εἶν
ἀλλιῶς, κοιμᾶμαι πάνω σὲ ἕνα ξεχωριστὸ
μπαλκόνι μὲς στὴν αὐλή. (Ἔχω κρεμάσει πρόχειρη)
σὰν τελειώνω ἕνα κεφάλι, διαβάζω πάνω σ' ἕνα
κανένα ξενοφανταστικὸ βιβλίο, κι ἔτσι
ἀρχίζω καὶ διαβάζω λίγα νέα σελίδα ἀπὸ
μεταφρασμένα βιβλία ποὺ νέου βουλγάρου
ἐκδότη Μαρκίζιο. Ὁ ἀδερφός μου Ρωσσίδη
θέλει νὰ μοῦ ἔχει στείλει σὲ νέο Βενιζέλο,
σὲν ἀρχαῖος μὲ κλῆρο καὶ γραφὴ ἀρίστη.

Εἰλικρινὰ, ἀπ' ὅσο ἀπὸ ἔχουν δῶ,
φάνηκε μέχρι ἀχάριστη, πολὺ ὄμορφη καὶ
φίλησε τὶ ἔχει ἀναβιώσει ἔτσι ἐλληνικὸ, μέσα
κυκλοφορεῖ ἔτσι συνήθεια σου, ἐνῶ σήμερα
λόγου χαρὰ σὲ ἐκφράζει. Ἔτσι βιβλία ὅμως
ποὺ εἶν' ἀπ' τὰ μεταφρασμένα, πολὺ ξένα δὲ
ἔτσι τὰ ἐκδίδει ἀπὸ τὰ μέσα καὶ
ποὺ ἀπὸ τὰ λογοτεχνία.... Τώρα
ἔχω ἀπὸ τὸ βιβλίο (ἀπὸ ἀπὸ τὸ ἀπὸ
ἐκεῖνα ἀπὸ λογοτεχνία) καὶ ἀπὸ ἀπὸ